USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **1) Doc. Ph. Dr. et Ing. J. F., Ph.D.**, **2) Univerzita Karlova**, Ovocný trh 560/5, Praha 1, oba zastoupeni advokátem prof. JUDr. Miroslavem Bělinou CSc., se sídlem Pobřežní 370/04, Praha 8, proti žalovanému: **prezident republiky**, se sídlem Hrad, I. nádvoří č. p. 1, Praha 1 – Hradčany, zast. advokátem JUDr. Markem Nespalou, se sídlem Vyšehradská 21, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2016, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 A 202/2016, o návrhu žalobců na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

takto:

I. Návrh **se zamítá.**

II. Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

[1] Návrhem ze dne 8. 3. 2018, který byl Nejvyššímu správnímu soudu Městským soudem v Praze (dále „městský soud“) postoupen dne 13. 3. 2018, se žalobci domáhají určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“).

[2] Žalobci uvádějí, že dne 26. 9. 2016 podal žalobce 2) spolu s jiným žalobcem v téže věci (doc. RNDr. I. O., CSc.) žalobu; o této žalobě bylo rozhodnuto po třech týdnech tak, že byla pro opožděnost odmítnuta již dne 14. 10. 2016 (sp. zn. 10 A 174/2016); následně bylo usnesení městského soudu Nejvyšším správním soudem zrušeno, poté bylo opětovně rozhodnuto (opět odmítavým usnesením) dne 11. 8. 2017. O žalobě žalobce a) však městský soud dosud nerozhodl. Z uvedeného je zřejmé, že zatímco soud rozhoduje o v pořadí první podané žalobě obratem, zůstává v řízení o v pořadí druhé podané žalobě nečinný. Obě žaloby byly přitom k městskému soudu podány pouze s dvouměsíčním odstupem, neliší se od sebe ani skutkovou ani právním argumentací, obě směřují proti stejnému žalovanému. Jediný rozdíl mezi oběma žalobami spočívá v tom, že v řízení o každé z nich vystupuje na straně žalující kromě Univerzity Karlovy i ten který prezidentem republiky nejmenovaný docent vysoké školy.

[3] Žalobci uvádějí, že s poukazem na popsaný rozdílný přístup požádali dne 29. 1. 2018 městský soud o přednostní projednání žaloby; přípisem ze dne 12. 2. 2018 městský

soud sdělil, že projednávaná žaloba nepatří mezi druhy žalob vyjmenované v § 56 odst. 3 s. ř. s., tudíž ji není povinen přednostně projednat. Vzhledem k tomu, že žalobci nedisponují žádnými jinými prostředky k ochraně svých procesních práv, aby se domohli toho, aby městský soud obě téměř současně podané žaloby vystavěné na identických skutkových okolnostech a právních argumentech, směřující proti stejnému žalovanému, projednával v týchž lhůtách, podávají návrh na určení lhůty dle § 174a zákona o soudech a soudcích a požadují, aby Nejvyšší správní soud určil městskému soudu lhůtu k nařízení jednání o žalobě ve věci sp. zn. 10 A 202/2016. Návrh považují za důvodný, neboť doba, po kterou městský soud nerozhodl, se již za devět měsíců dostane do stavu, kdy dle judikatury Nejvyššího správního soudu jde o nečinnost.

[4] K návrhu se vyjádřila předsedkyně rozhodujícího senátu městského soudu; uvedla, že žaloba napadla soudu dne 16. 11. 2016, usnesením ze dne 22. 11. 2016 vyzval soud žalobce k zaplacení soudního poplatku; ten byl uhrazen dne 7. 12. 2016; dne 30. 12. 2016 se k žalobě vyjádřil žalovaný, dne 10. 1. 2017 bylo jeho vyjádření zasláno žalobcům. Od 22. 2. 2017 do 6. 4. 2017 bylo řízení přerušeno, neboť městský soud vyčkával, zda Nejvyšší správní soud v řízení sp. zn. 7 As 242/2016 nedospěje k závěru, že napadené rozhodnutí nesplňuje materiální znaky rozhodnutí; Nejvyšší správní soud se však s hodnocením věci městským soudem v té věci ztotožnil a následně tak učinil i Ústavní soud v nálezu ze dne 7. 11. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 12/17. Dne 29. 1. 2018 došel soudu přípis žalobců, v němž vyjádřili názor, že se jedná o žalobu dle § 65 odst. 3 s. ř. s., která má být projednána přednostně.

[5] Dle městského soudu se žalobci však mýlí v tom, že jejich žaloba má být projednána přednostně, což vyvozují zřejmě ze skutečnosti, že byla přednostně projednána jejich první žaloba proti nečinnosti vedená pod sp. zn. 9 A 235/2015. Podle § 56 s. ř. s. lze sice přednostně projednat i nepřednostní věci, jestliže jsou k tomu dány závažné důvody; žádné takové důvody však žalobci netvrdili, byť na tuto možnost byli předsedkyní senátu v přípise ze dne 12. 2. 2018 výslovně upozorněni; nadto ani soud sám takové důvody neshledal. Ostatně ani v návrhu na určení lhůty žalobci neuvedli žádné důvody zvláštního zřetele hodného, pouze poukazují na to, že soud činí nedůvodný rozdíl mezi touto žalobou a žalobou ve věci doc. O. proti témuž žalovanému, která je vedena pod sp. zn. 10 A 174/2016. Uvedený rozdíl však pramení ze skutečnosti, že splnění podmínek pro věcné projednání žaloby soud zkoumá okamžitě po jejím podání; je tedy přirozené, že pokud v řízení sp. zn. 10 A 174/2016 soud dospěl k závěru, že se jedná o žalobu opožděnou, bez dalšího ji odmítl. Stejně tak bylo namístě postupovat i při druhém odmítnutí poté, kdy bylo první odmítací usnesení Nejvyšším správním soudem zrušeno (aniž by byl městský soud zavázán právním názorem, že byla žaloba podána včas). Naopak v nyní projednávané věci soud nepochybuje, že jsou podmínky věcného projednání žaloby splněny, a proto učinil veškeré úkony nutné před jejím meritorním projednáním. V současné době však soud rozhoduje o žalobách, které předcházejí žalobě žalobců.

[6] Městský soud dodává, že naopak platí, že dosud trvající nejistota ohledně včasnosti druhé žaloby podané proti témuž rozhodnutí žalovaného byla důvodem k tomu, aby soud zatím o žalobě projednávané ve věci sp. zn. 10 A 202/2016 věcně nerozhodoval. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 As 68/2016 – 21, v případě, kdy dva účastníci odlišnými žalobami napadnou totéž správní rozhodnutí, je nutné řízení o obou žalobách spojit a rozhodovat o nich současně, neboť v opačném

případě může dojít k situaci, kdy je na základě jedné z žalob správní rozhodnutí zrušeno, čímž se žaloba druhého žalobce stane neprojednatelnou, a tento druhý žalobce může být zkrácen na svých právech. Městskému soudu je z veřejných zdrojů známo, že Nejvyšší správní soud ohledně žaloby vedené pod sp. zn. 10 A 174/2016 již dospěl k závěru, že je včasná a tedy obě žaloby směřující proti témuž rozhodnutí budou muset být projednány společně; spis se však dosud městskému soudu z Nejvyššího správního soudu nevrátil. Městský soud je přesvědčen, že návrh není důvodný.

[7] Nejvyšší správní soud ověřil skutečnosti tvrzené navrhovatelem, jakož i uváděné předsedkyní ve věci rozhodujícího senátu, přitom zjistil, že mají oporu v soudním spise, který byl předložen.

[8] Návrh není důvodný.

[9] Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[10] Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení shora uvedeného postupu městského soudu dospěl k závěru, že městský soud nebyl v případě žalobců nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věcí po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době všechny nezbytné procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout. Lze připustit, že sice městský soud po dobu několika měsíců žádné úkony již nečiní, avšak stav řízení, kdy soud vykonal veškeré úkony nutné k tomu, aby mohl rozhodnout, v dané věci, která nemá přednostní režim, stále nerozhodl, není sám o sobě známkou průtahu v řízení.

[11] V souzené věci jde o situaci, kdy žalovaný vydal ve věci návrhu na jmenování profesorem negativní rozhodnutí; tímto způsobem prezident republiky svou ústavní pravomoc ještě nikdy v minulosti nevyužil. Pro takový postup žalovaného zákon ani Ústava nestanoví žádný procesní rámec, není zjevné, jakým přesným postupem a v jaké formě má být takové rozhodnutí vydáno. Nejvyšší správní soud za situace, kdy ve stejné skutkové věci napadlé městskému soudu dříve, vyvstaly zásadní pochybnosti o splnění či nesplnění podmínek řízení (otázka včasnosti podané žaloby), jakož i pochybnosti o samotné povaze přezkoumávaného aktu žalovaného (viz rozsudek NSS sp. zn. 7 As 242/206, jehož závěry aproboval Ústavní soud v nálezu ze dne 7. 11. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 12/2017, a dále rozsudky NSS sp. zn. 1 As 288/2016, 1 As 311/2017), neshledal v procesních postupech městského soudu žádné pochybení. Naopak takový postup, kdy městský soud věc žalobců přerušil s tím, že o ní bude rozhodnuto společně s věcí související po jejím konečném vyřešení, lze považovat za nanejvýš vhodný. Nejvyšší správní soud proto neshledává důvodnou námitku žalobců, že městský soud činí v projednávání věcí napadlých mu s minimálním časovým odstupem nedůvodné rozdíly.

[12] Nejvyšší správní soud při posuzování přiměřenosti lhůty neshledal, že by městský soud byl nedůvodně nečinný. Jak vyplynulo ze soudního spisu, soud se věcí navrhovatele

zabýval bezprostředně po podání žaloby; jeho další procesní strategii shledal Nejvyšší správní soud opodstatněnou.

[13] Jakkoli Nejvyšší správní soud neshledal v postupu městského soudu nedůvodné průtahy, je třeba konstatovat, že lhůta, po kterou se žalobcům dosud nedostalo rozhodnutí, se počíná blížit hraničním případům z hlediska posuzování návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu. Nejvyšší správní soud již několikráte uvedl, že jeho úkolem v řízení vedeném o návrhu dle § 174a zákona o soudech a soudcích zásadně není posuzovat a hodnotit zatíženost a výkonnost soudců soudu a jeho personální či materiální vybavení. K uvedenému konstatování městského soudu, že postupuje při vyřizování věcí dle pořadí a vyřizuje věci napadlé dříve, tedy zásadně nelze bez dalšího přihlížet při úvahách o oprávněnosti či neoprávněnosti návrhu, tedy o tom, zda délka soudního řízení v jednotlivých věcech je ještě přiměřená, resp. zda soud je či není bezdůvodně ve věci nečinný. Délku řízení nelze tudíž neustále ospravedlňovat odkazem na zákonná pravidla vyřizování věcí a počtem dosud nevyřízených předcházejících věcí. Nejvyšší správní soud opakovaně uvádí, že ani odkazy na pořadí vyřizovaných věcí zásadně nepředstavují důvody, které by mohly být interpretovány jinak než jako organizační problémy, které však v tomto směru nemohou jít k tíži navrhovatele. V této souvislosti lze odkázat na konstantní judikaturu Ústavního soudu, který opakovaně ve svých rozhodnutích uvádí, že *„průtahy v řízení nelze ospravedlnit obecně známou přetížeností soudů; je totiž věcí státu, aby organizoval své soudnictví tak, aby principy soudnictví zakotvené v Listině a Úmluvě byly respektovány a případné nedostatky v tomto směru nemohou jít k tíži občanů, kteří od soudu právem očekávají ochranu svých práv v přiměřené době“* (viz např. nález sp. zn. IV. ÚS 55/94, nález sp. zn. I. ÚS 663/01, nález sp. zn. III. ÚS 685/06, nález sp. zn. IV. ÚS 391/ 07 a další).

[14] Nejvyšší správní soud s ohledem na dosavadní postup městského soudu a s přihlédnutím ke své konstantní judikatuře, dospěl k závěru, že byť doba, po kterou se navrhovateli nedostalo dosud rozhodnutí je sice hraniční, nelze ji však ještě z hlediska čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod považovat za nepřiměřenou, vyžadující ingerenci ve smyslu § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2018

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu